

IKAR

VRAŽDA
V MALLOWAN
HALL

COLLEEN CAMBRIDGE

V DOME AGATHY CHRISTIE JE VRAH!

COLLEEN CAMBRIDGE

VRAŽDA
V MALLOWAN
HALL

Preložila Adriena Richterová

IKAR

Colleen Cambridge
MURDER AT MALLOWAN HALL

Copyright © 2021 by Colleen Gleason
Translation © 2023 by Adriena Richterová
Cover design © 2023 by Barbora Baloghová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8953-6

Nuž, keď už sa teda v mojom dome stala vražda,
aj ja by som z toho rada niečo mala,
ak vieš, čo tým myslím.

Agatha Christie: *Mŕtva v knižnici*

Autorská poznámka

Agatha Christie, jej manžel Max Mallowan
a ich pes Peter sú skutočné postavy,
ale pokiaľ ide o Mallowan Hall, lokalitu a všetok
personál, ktorý v panskom sídle pracuje,
je to iba fikcia, rovnako aj zločiny a všetky
okolnosti opísané v tomto príbehu.

Prvá kapitola

Phyllida Brightová počas druhej svetovej vojny videla dosť mŕtvol, preto keď objavila telo muža rozvalené na dlážke, ani jej neprišlo na um, že by mala kričať. Ten neočakávaný pohľad iba spôsobil, že sa jej z hrude vydral prekvapený, tlmený vzdych a zachvátili ju obavy, tie však rýchlo vystriedalo rozčúlenie.

Akoby som dnes nemala roboty vyše hlavy, pomyslela si, no vtom už zaúradoval jej inštinkt vyškolenej vojnovej zdravotnej sestry a zviezla sa na kolená, aby zistila, či je ten muž skutočne mŕtvy.

Bol mŕtvy a aj riadne zakrvavený. Spôsobilo to plniace pero, čo mu trčalo z krku. Škvrny na koberci si vyžiadajú dve hodiny práce navyše a ešte nejaký čas, kým to vyschne a budú ho môcť vrátiť do knižnice. Radšej ani nerátala, koľko potrvá, kým vyčistia krvavé frkance z kníh a tapiet.

Phyllida jednako zatvorila oči a úprimne zaželala večné odpočinutie duši tohto úbohého muža, no vzápätí dodala aj slová vďaky, že telo pána Waringa objavila ona a nie upišťaná slúžka Ginny, ktorá každé ráno nakukne do knižnice. To už by len bola čerešnička na torte.

V duchu už stihla upraviť rozpis práce pre služobníctvo tak, aby udržala svojich podriadených čo najďalej od knižnice a jej okolia a zároveň sa postarala, aby mali čo najmenej príležitostí klebetiť o nečakanom objave vnútri. Phyllida vstala, kľúče na veľkom kruhu, ktoré nosila zavesené na opasku, príjemne zacengali, a zamierila k telefónu na stole.

Kým čakala, že operátorka spojí hovor, zažala stolnú lampu a vyrovnala vyrezávaný mahagónový podstavec, na ktorom by ležalo plniace pero, keby práve netrčalo z krku mŕtveho muža. Potom trochu posunula vázičku vždy plnú kvetov alebo niečoho zeleného (odtrhla ovisnutý list a vložila si ho do vrecka na šatách) a pohoršene mľaskla, keď zbadala tmavú šmuhu na kraji inak ligo-tavého povrchu stola. Nožnice a štôs papierov na ňom ležali nedotknuté, rovnako aj malé achátové ťažidlo na papier.

Keď ju konečne prepojili, z hovoru, ktorý mal byť jednoduchý ako facka, sa nakoniec vykľula zdĺhavá záležitosť.

„Áno, pán službukonajúci. Naozaj je to mŕtvola.“ Už to opakovala tretí raz a na vine nebolo praskanie na telefónnej linke. „Volám sa Brightová a na panstve Mallowan Hall pracujem u pani Mallowanovej ako gazdiná.“

„Vravíte v Mallowan Hall? Myslíte dom, v ktorom býva tá lady, čo píše detektívky?“

Phyllida zaškrípala zubami. „Áno, pán službukonajúci.“

„To mi chcete povedať, že v knižnici v dome Agathy Christie je mŕtvola?“

„Máte pravdu, presne to vravím, pán službukonajúci. Očakávam, že sa sem čo najrýchlejšie dosta-

víte. Pán a pani Mallowanovci majú dom plný hostí.“ Phyllida si nebola istá, či ju cez hurónsky rehot počul.

„To je teda parádny fórik, madam,“ dostal zo seba strážnik medzi salvami smiechu. „Mŕtvola a práve tam...“

„Pán Greensticks,“ uzemnila ho Phyllida ľadovým tónom, „na tom nie je nič na smiech. Leží tu zavraždený človek a odporúčam vám, aby ste sem okamžite prišli.“

Keď konečne položila slúchadlo na vidlicu v presvedčení, že strážnik určite pochopil závažnosť situácie, uvedomila si, že operátorka, ktorá prepájala hovor, teraz pravdepodobne horúčkovito telefonuje a dáva do obehu tú novinu.

Znova sa sústredila na úbohého pána Waringa – teda predpokladala, ale nebola si celkom istá, že ten džentlmen sa tak volá. Napokon jeho príchod včera večer nikto nečakal a jeho meno sa určite nenachádzalo na zozname hostí. To bol len jeden z viacerých problémov s nečakanými hosťami.

Phyllida mala sto chutí zakryť toho úbožiaka dekou, no uvedomila si, že by tým narušila miesto činu. Pán Waring bol mladý, ešte nedovršil tridsiatku, mal svetlohnedé vlasy a fúzy rovnakej farby. Oblečený bol elegantne, nohavice síce neboli šité na mieru, ale kúpené v obchode, no očividne išlo o kvalitnú konfekciu. Mal na sebe kabát dobrého strihu z prvotriednej vlnenej látky, ktorý bol v móde pred dvomi rokmi. Bol čistý a Phyllida si s uspokojením všimla, že aj spodná lemovka je bez jedinej škvrnky. Keby jej okraj mľandravo ovísal, bol by to pre ňu prvý dôkaz, že majiteľ kabáta nevenuje dostatok pozornosti detailom a svojmu výzoru, čo sa zvyčajne prejavilo aj iným spôsobom.

Phyllida pozrela na hodinky a zistila, že je ešte len sedem hodín. Za normálnych okolností by pani Agatha vstala najskôr až o dve hodiny a aj vtedy by išla do svojej pracovne a ešte nejaký čas písala, skôr než by sa pripojila k manželovi a hosťom. Phyllida si zároveň uvedomila, že na budúci týždeň musí objednať hodínárov, aby po odchode hostí prišli naolejovať všetky hodiny v dome. Bude to síce o dva týždne skôr ako zvyčajne, no všimla si, že veľké kyvadlové hodiny stojace pri hlavnom schodisku trochu škrípu.

Teraz však bolo najnaliehavejšie, aby o vzniknutej situácii informovala pána Dobbľa, a už len to pomyslenie v nej vyvolalo túžbu dopriať si ďalšiu šálku veľmi silného, kvalitného čaju Darjeeling.

Na rozhovor s majordómom Mallovanovcov sa zvyčajne potrebovala niečím posilniť, no keďže bolo len krátko po siedmej ráno, radšej sa dúška ražnej whisky zriekla.

Keďže nechcela nechať knižnicu bez dozoru, usúdila, že najlepšie bude, ak pánu Dobbľovi zatelefonuje. Pri predstave, že zavolá majordómovi a požiada ho, aby prišiel za ňou, keď za normálnych okolností ona chodí za ním, sa musela pousmiať.

Niežeby jej úsmev bol niečím nezvyčajným. Phyllida, aj napriek svojej ráznej povahe a sklonu dodržiavať prísne pravidlá, bola optimistická, pragmatická a veselá osôbka. Aj keď ako gazdiná, ktorá má na starosti riadenie takmer celého personálu mallovanovskej domácnosti (vrátane rozpočtu), sa musela často správať rezervovane, bolo o nej známe, že si so slúžkami rada zahrá whist, odporúča im, čo si majú obliecť, keď majú voľný deň a chystajú sa von, a chyžnej, ktorá sa priateli s ich bývalým šoférom, poskytuje rady tý-

kajúce sa partnerských vzťahov. (Tomuto konkrétne-
mu prípadu však predpovedala slabé vyhliadky, keď-
že šofér sa rád obzrel za každou sukňou a k tomu mal
aj príliš zvedavé ruky.) Treba povedať, že už viaceré
služky v kuchyni si všimli, ako táto prísna gazdiná
zmäkla a znežnel jej pohľad, keď zbadala neporia-
dok, čo narobili drobné chlpaté mačiatka.

Dve z tých mačiatok si neskôr našli cestu do koší-
ka v Phyllidinej izbe a pridali sa tak k zbierke detek-
tívnych románov a ďalších kníh s tematikou všetkého
možného pod slnkom. Dnes z nich už boli dospelé
štíhle mačky, ktoré pohrdali košíkom, čo im kedysi
slúžil ako ležovisko. Stilton a Rye sa starali, aby si ani
jediná myš nespravila z komory svoje bydlisko. S jed-
nou či druhou mačkou v lone – samozrejme, keď to
tie malé šelmy dovolili – si Phyllida užívala chvíle po-
koja a oddychu, čo jej prišlo vhod najmä po tom, ako
mala do činenia s pánom Dobbloomom.

Phyllida sa nedostala k práci v panskom sídle zvy-
čajným spôsobom, že by ako trinásť- alebo štrnásť-
ročná začala pracovať ako dievča pre všetko alebo
pomocnica v kuchyni a postupne sa cez chyžnú alebo
obsluhu v jedálni a v salónoch prepracovala v hierar-
chii až do funkcie gazdinej. Jej postup bol dosť nezvy-
čajný. Na panstve začala pracovať niekoľko rokov po
Veľkej vojne, keď sa jej skončila služba v armáde.

Dôvody, pre ktoré si vybrala zamestnanie gazdinej
v rozľahlom panskom sídle, boli mimoriadne a vrave-
la si, že okrem nej do toho nikoho nič nie je. To bo-
la čiastočne príčina, prečo sa s pánom Dobbloomom kto-
vieako neráčili. Phyllida ho totiž podozrievala, že mu
nevonía, keď sa na vychytené miesto gazdinej dostala
žena, ktorá predtým dlhé roky nevrhla dlážky (ako sa

dozvedel) a je pomerne mladá (aj keď zasa nie až natoľko mladá a rozhodne nie neskúsená), aby zastávala takú prestížnu funkciu vo veľkej panskej domácnosti. No aj napriek jeho opakovanému snaženiu, ba niekedy dokonca naliehaniu, sa Phyllide neuráčilo podeliť sa s ním o informácie, odkiaľ pochádza, či je vydatá a koľko má rokov.

Phyllida si bola viac než istá, že pán Dobbles ju neznáša najmä preto, lebo ani v živote nezostáva nič dlžná svojmu priezvisku Brightová, teda Žiarivá, a to nielen svojím správaním, ale aj ryšavozlatou farbou vlasov. Tie na nej naozaj žiarili ako slnko.

Už pri prvom stretnutí si ju majordóm premeral od hlavy po päty a odporučil jej, aby „stlmila ten oheň, čo má na hlave“.

Phyllida si našťastie zahryzla do jazyka a nechrstla mu do tváre, aby sa netváril tak povýšenecky, lebo sám vyzerá, akoby mal v zadku zapichnutú prechádzkovú palicu. Namiesto toho si zaumienila, že kedykoľvek sa ocitne v prítomnosti pána Dobbles, vlasy bude mať upravené do hladkého účesu, ale ich farbu nestlmí ani trochu. Mala výhodu, že ako gazdiná nemusela nosiť čiapočku, takže vlasy na nepokrytej hlave jej stále žiarili ako maják.

Práve odtiahla závesy na oblokoch a knižnicu zaplavilo svetlo, keď sa otvorili dvere.

Pán Dobbles vošiel dnu potichu, ako sa patrí na najvýznamnejšieho člena tunajšieho personálu. Mal asi päťdesiat rokov (svoj vek zahmlieval rovnako ako Phyllida), hladko oholenú tvár a rovnako hladkú hlavu s výraznou preliačinou nad ľavým uchom (to bol dôvod, prečo si u niektorých členov personálu vyslúžil posmešnú prezývku Pľuzgier, no používali ju len vtedy, keď bol

v bezpečnej vzdialenosti a nemohol ich počuť). Na majordómovi bolo všetko dlhé – uši, prsty, trup, škuty na sivom obočí – s výnimkou nôh, ktoré v porovnaní s ostatným telom výrazne zaostávali. Niežeby nebol dosť vysoký, len nemal výšku rovnomerne rozloženú medzi hornou časťou tela a dolnými končatinami. Mal tmavé oči a nezvyčajne bielu pokožku, takú hladkú, že – ako usúdila Phyllida – na tvár určite používa veľmi kvalitný krém.

Podobne ako väčšina majordómov, aj Dobble sa obliekal rovnako vyberane ako panstvo. No keďže nikto z pánov si, prirodzene, neželal, aby si ich sluhov mylil s osobami z vyšších kruhov, na majordómovom oblečení vždy muselo byť niečo „démodé“ – staromódna kravata, trochu predpotopné sako alebo nohavice viditeľne zlého strihu. Tieto drobné anachronizmy slúžili panstvu na to, aby majordóma nepokladalo za jedného z „našich“ alebo naopak, ako sa to raz stalo lordovi Haldanovi, ktorého si nejaká komorná počas cesty vlakom omylom poplietla s majordómom.

Pán Dobble urobil tri kroky a vošiel do knižnice. V meravom výraze sa mu zračila povýšenosť, keď si vyčítavým pohľadom premeral Phyllidu a otvoril ústa – určite už mal pre ňu pripravené ostré pokarhanie.

Vtom však zočil pána Waringa. Pán Dobble sa zháčil, zastal, z úst sa mu celkom mimovoľne vydral výkrik a ten udusil akýkoľvek štiplavý komentár, ktorý sa chystal vysloviť.

„Ako vidíte, pán Dobble, máme tu určitú situáciu.“

„Musím hneď zatelefonovať na políciu,“ rýchlo sa spamätal. Phyllida si s neskrývaným potešením všimla, že spočiatku ho ten pohľad na mŕtve telo vyviedol z miery omnoho viac než ju.

Pri odpovedi radšej skryla spokojný úsmev. „Už som hovorila so strážnikom Greensticksom. Očakávam, že čochvíľa dorazí, predpokladám, že aj s lekárom, ktorý má službu, takže máme len veľmi málo času, aby sme vydali príkazy služobníctvu a informovali pána Maxa a pani Agathu.“ Ako sa patrí za takýchto okolností. Phyllida prezieravo čakala, kým majordóm prevezme kontrolu nad situáciou a rozhodne čo ďalej.

„Pôjdem to hneď oznámiť pánu Maxovi,“ rozhodol Dobble. „Samozrejme, aj sluhom. Vy sa postarajte o svoj personál, pani Brightová. Dúfam, že ich zvládnete skrotiť, keď začnú jačať a pišťať. Veď viete, že máme dom plný hostí.“

Phyllida mu venovala chladný úsmev. „Urobím všetko pre to, aby som ich hysterické divadielko udržala na uzde.“

Majordóm sa odmlčal a podišiel k mŕtvemu telu. „Kristepane, plniace pero?“

„Presne tak.“ Aj Phyllida pristúpila bližšie. „Dost' hrozné.“

„To je ten novinár, však? Čo prišiel robiť rozhovor s pani Agathou. Pán Waring.“

„Vyzerá to tak.“ Phyllida na rozdiel od pána Dobbla nevíťala hostí pri dverách, ale nedala si ujsť možnosť, aby každého z nich aspoň zazrela pri príchode a aj pri večeri. Veď napokon jej personál im bude upratovať izby a starať sa o nich.

Phyllida predpokladala, že ak sa vôbec dá nájsť niečo pozitívne v prípade zavraždeného hosta, tak to pre pána a pani Mallowanovcov bude skutočnosť, že toho mŕtveho vlastne vôbec nepoznali. Jednako však... Nie kto ho určite poznal.

Pán Dobbles zamyslene vzdychol a poznamenal:
„Na tie škvrny... asi bude treba karbolové mydlo.“

„Najprv slánú vodu a počkať, kým vsiakne.“

„A čo tapety?“

„Mlieko a horúca voda, pochopiteľne. A nakoniec levanduľové leštadlo.“

„Pošlem Stanleyho a Freddieho po koberec potom, keď už to telo... teda čo najskôr, ako sa bude dať.“

„To by som uvítala, pán Dobbles.“ Určite sa poteší aj Ginny, v duchu sucho skonštatovala Phyllida. Služky mali hlavného sluhu Stanleyho v mimoriadnej obľube.

Obaja sklonili hlavy a pozreli na telo. Očividne sa ani jednému z nich nechcelo odísť.

Ak človek pracuje v dome spisovateľky, ktorá píše obľúbené detektívne romány, je jasné, že o mŕtvolách sa bežne debatuje – vrátane najrafinovanejších metód, ako ich dostať do tohto stavu. Otrava a smrteľné bodnutie (ale nesmie pri tom byť veľa krvi) boli dva mimoriadne obľúbené spôsoby pani Agathy a občas, ako inak, svoju obeť aj obesila. Lenže možnosť, že sa skutočná vražda udeje práve tu... že skutočná mŕtvola bude ležať na dlážke a zo žily na krku jej bude trčať pomôcka na písanie...

Škvrny na koberci dokazovali, že pán Waring nezomrel hneď, očividne sa kúsok plazil, a keďže výdatne krvácal, nepochybne sa snažil privolať pomoc. Phyllidu až striaslo, keď si predstavila, ako ten človek príšerne trpel v posledných chvíľach života. Muselo sa to stať neskoro v noci, inak by niekto určite čosi začul.

„Kto len mohol taký ohavný čin vykonať?“ Z hlasu pána Dobbles bolo cítiť pohnutie, ani sa už netváril tak odmerane.

„Nemám potuchy,“ odvetila Phyllida podobným, len menej formálnym tónom. „Musel to byť niekto odtiaľto.“

Majordóm na chvíľu zatajil dych a potom si zasomral popod nos slovo, ktoré Phyllida nepočula od čias, keď pracovala v armáde. Napriek tomu sa priklonila k jeho názoru.

Všetky úvahy o karbolovom mydle, olejovaní hodín a zvládnutí personálu – teda úlohy a myšlienky, ktorých sa držala ako štítu, čo ju ochráni pred realitou – sa rozplynuli vo chvíli, keď ju premohli emócie.

Stala sa vražda, tu v nádhernom, pokojnom Mallo-
wan Hall.

Druhá kapitola

Mallowan Hall bolo skromné panské sídlo s pätnástimi hosťovskými izbami, dvomi pracovňami pre pána a pani domu a viacerými spoločenskými miestnosťami a salónmi. Bolo učupené medzi zvlhčenými pahorkami a rozľahlými devonshirskými lesmi neďaleko Cornwallu. Postavili ho na prelome storočí, no v porovnaní s inými vidieckymi sídlami bolo prekvapivo moderné, s tečúcou vodou, vnútornými toaletami a elektrickým svetlom v kuchyni, spoločenských priestoroch na prízemí a vo všetkých spálňach.

Phyllida by neprijala miesto gazdinej – ani u pani Agathy –, keby v dome nebola zavedená elektrina a netiekla teplá voda. Stále dookola čistiť plynové lampy, z ktorých stúpajú husté kúdky sadzí, lepia sa na strop a steny, to nebola úloha, akou by chcela zaražovať personál v domácnosti, ktorú vedie ako gazdiná.

Na štvorposchodovom podpivničenom dome s manzardou, postavenom z tmavočervených tehál, sa pyšne vypínalo sedem komínov. Na impozantnom priečelí bolo dvadsať oblokov a veľké hlavné dvere, ktorými sa vchádzalo do presvetlenej vstupnej haly s vysokým stropom siahajúcim do výšky tretieho poschodia a s veľkým polmesiacovitým oblokom. Odbočku z kľu-

katej príjazdovej cesty, smerujúcej k nedávno zrenovovanej garáži, lemoval úhľadný živý plot z tují doplnený špeciálne tvarovanými kríkmi buxusu a mohutnými črepníkmi s plazivým brečtanom, hustými trsmi červených begónií a ohybnými ružovými gerberami.

Panskému sídlu a garáži dodávali pôvab terasy, pestrofarebné záhrady, malý jabloňový sad, jazdec-ké cestičky a za nimi hustý les. Najbližšie pozemky v okolí sídla boli obohnané meter a pol vysokým kamenným múrom, ktorý sa hore-dolu vlnil po mier-ných pahorkoch a dokonca sa klenul aj ponad potô-čik na severnej strane panstva.

Panstvo Mallowan Hall bolo vzdialené polhodi-nu jazdy autom po úzkej, kľukatej ceste od mestečka Lisleigh. Tamojším najnavštevovanejším podnikom bol hostinec U škriekajúcej straky, známy chutným tmavým pivom a prchkou hostinskou. V mestečku sa nachádzali pošta, lekárň, ordinácia miestneho leká-ra, kostol, čajovňa a obchod so zmiešaným tovarom. To však ani zďaleka nebolo všetko. Mali tu aj mäsia-ra, obuvníka a obchod s textilom.

Neubehlo ešte ani pätnásť minút, odkedy Phylli-da ukončila telefonát so strážnikom Greensticksom, a motor policajného auta už burácal na príjazdovej ceste. Vďaka prílišnému nadšeniu jeho navigátora sa vo vzduchu zdvihol kúdol prachu a drobného štrku, a keď sa šmýkajúce pneumatiky konečne prestali krú-tiť, zanechali za sebou hlbokú brázdú. Phyllidu ne-prekvapilo, že na automobile sú škrabance a odretá farba a že sa pýši malou preliačinou na ľavom pred-nom blatníku.

Druhý automobil dohrčal vzápätí, no omnoho rozvážnejšie.

To už sa novinu dozvedel aj personál. Phyllida vydala rázny príkaz Ginny a Mary – slúžkam, ktoré mali na starosti všetky spoločenské priestory na prízemí a ktoré si teraz vymýšľali všemožné zámienky, aby mohli čolen prejsť okolo knižnice –, aby šli upratať hudobný salón v opačnom krídle budovy. Benita, dievča pre všetko, usilovne drhla bočné schodisko neďaleko hlavného vchodu, hoci ho umyla ráno ešte pred svitaním a teraz už mala pomáhať v kuchyni a šľahať vajcia. Podobne aj záhradník a sluhovia si odrazu našli súrnu prácu a motali sa pred domom.

Komorná a traja sluhovia, ktorých si priviedli do Mallowan Hall hostia, sa už takisto určite dopyčuli, čo sa stalo, ale tí nemali dôvod poveriť sa po dome a načúvať. Preto nedočkavo čakali, kým klebety dorazia do jedálne pre služobníctvo v suteréne, kde práve dojedali raňajky. Phyllida vedela, že to nepotrvá dlho.

Majordóm oznámil tú neblahú novinu pánu Maxovi a ten sa rozhodol, že úlohu informovať manželku, ktorá ešte nevstala, zoberie na seba. Pán Dobbles oznámil Phyllide, že pán a pani Mallowanovci počkajú, kým hostia vstanú – aj keď išli spať pomerne skoro, unavení po dlhej ceste –, a až potom im dajú vedieť, čo sa stalo. Pán Max príde o chvíľu do svojej pracovne na krátky rozhovor so strážnikom a s lekárom. Phyllida sa aj napriek týmto informáciám rozhodla, že dnes odnesie ranný čaj pani Agathe namiesto slúžky ona.

Majordóm zaviedol do knižnice strážnika Greensticksa a ďalšieho džentlmena, ktorý držal v ruke čosi ako doktorskú brašnu. Hoci hodil na Phyllidu

varovný pohľad, tá sa ani nepohla z miesta, ktoré zaujala pri dverách. Veď je nad slnko jasnejšie, že polícia s ňou bude chcieť hovoriť, predsa ona našla mŕtvolu. A ak má zabezpečiť plynulý chod domácnosti, je priam nevyhnutné, aby vedela, čo sa deje.

Strážnik už očividne premohol svoj bujarý smiech, lebo pri pozdrave s Phyllidou sa správal primerane rozvážne. Tento územčistý, rozšafný muž s tmavými fúzmi jej však vôbec v ničom nepripomínal Hercula Poirota.

Pokiaľ išlo o postavu tohto úžasného fiktívneho detektíva, ktorý bol výplodom fantázie pani Agathy, Phyllida sa v tomto smere pokladala za odborníčku a čiastočný (ale naozaj len čiastočný) dôvod, prečo sa nevydala, bol ten, že dosiaľ nenašla muža, ktorý by sa vlastnosťami čo len priblížil belgickému detektívi. Aj keď sa zrodil len v mysli jej zamestnávateľky, Phyllida si vytvorila akýsi druh literárnej lásky k tomuto múdremu štúplemu džentlmenovi, jeho úžasným sivým mozgovým bunkám a uznávala jeho metódy aj zmysel pre poriadok.

Strážnik Greensticks sa možno niektorými charakteristickými črtami ponášal na detektíva pani Agathy – výraznou afektovanosťou, nevysokou postavou a tým, že mal fúzy –, no skôr než Poirota pripomínal inšpektora Jappa. Phyllida to usúdila pri pohľade na jeho fúzy, ktoré už naliehavo potrebovali pristrihnúť, a ovisnuté šosy kabáta, čo mu čudne plieskali okolo kolien. Jeho poznámkový zošit posiaty škvrnami bol viditeľne pokrčený a ceruzku nosil zastoknutú za uchom.

V Lisleighu bol však úradnou osobou, a hoci sa volal Greensticks, nebol ani štíhly ako palica do fazule, ani zelenáč vo svojom povolaní.

„Telefonoval som do Scotland Yardu, inšpektor dorazí okolo obeda. Dovtedy obhliadnem miesto činu, zozbieram pár informácií a budem poruke tuto doktorovi.“

Štyridsiatnik doktor Bhatt mal tehlovohnedý odieň pokožky a vlasy čierne ako uhoľ. Na fúzy očividne nepoužíval brilantínu, ale aj tak ich mal perfektne uhladené, elegantne lesklé a nevytrčal mu z nich jediný dlhší chlp. Vlasy nemal pridlhé ani prikrátke, či nebudaj nevhodne zvlnené. Svojím zjavom by určite získal úprimný kompliment od Hercula Poirota, teda za predpokladu, že by bol detektív prítomný. Doktor mal výrazný nos s hrboľom pri koreni, čo bol jediný fyzický znak, pre ktorý ho nebolo možné považovať za fešáka.

„Dobrý deň, pani Brightová, pán Dobbie. Je mi veľmi ľúto, že sa stretáme za takýchto okolností,“ pevným hlasom ich oslovil doktor Bhatt, aj keď v jeho angličtine trochu prerážal jemný prízvuk jeho materskej krajiny. Správal sa uvážlivo a zároveň celkom prirodzene, vďaka čomu pôsobil dojmom, že aj v najvy-pätejších situáciách si vie zachovať pokoj a nadhľad.

Všetci štyria sa odobrli do knižnice. Jediný zvuk, ktorý ich sprevádzal, bol jemný cinkot kľúčov na Phyllidinom opasku. Lekár si hneď kľakol k pánu Warin-govi.

Phyllida nevydržala a naklonila sa, aby mala lepšiu výhľad, no zároveň zovrela v ruke kľúče, aby ich štrngot nerušil. Ako vášnivú čitateľku detektívnych románov a pomocnú ošetrovateľku, ktorá asistovala pri ošetrovaní naozaj vážnych zranení, ju premohla zvedavosť a bez zábran hľadela na škaredú scénu smrti.

Zdalo sa, že doktorovi Bhattovi Phyllidino nakúkanie neprekáža. Pohyboval sa plynulo a efektívne,